

[Dahlgaard.]

lunde samme størrelsesorden, der lægges op til for de to år; men som allerede nævnt er dette bl. a. baseret på indtægter af en omsætningsafgift på fast ejendom, som i finanspolitisk henseende er en uvirksom beskatningsform. Hertil kommer, at kommunernes mere realistiske skøn i år end i fjor vedrørende indkomstgrundlaget for den kommunale beskatning vil medføre en svækkelse af den finanspolitiske virkning, der faktisk i det seneste par år er udgået fra de kommunale budgetter, og som har vist sig i form af ret betydelige kommunale restskatter.

Hertil skal føjes, at i finansplanen for 1973-74 er der kun regnet med én, siger og skriver én, dyrtidsportion i hele kalenderåret 1973. Jeg ved, at budgetministeren trøster sig med, at hvis der udløses flere dyrtidsportioner end én, så vil det vise sig ikke blot i form af øgede statsudgifter til lønninger osv., men så vil det også vise sig på statsbudgettets indtægtsside i form af større indkomstskatter og større moms, og at størrelsesordenen af henholdsvis indtægter og udgifter på statens budget, der udløses af flere dyrtidsportioner, er nogenlunde den samme. Kan budgetministeren, således se nogenlunde stort på den sag, burde til gengæld økonomiministeren være bekymret, for der er her tale om en inflation, der som hovedresultat har en svækkelse af konkurrenceevnen over for udlandet og en svækkelse af betalingsbalancen.

Sammenfattende skal jeg sige, at resultatet af den lovgivning, vi behandler, vil være forhøjede afgifter, det vil være stigende trækprocenter, det vil være en for svag finanspolitik. Det er det første afdrag, befolkningen skal betale på den hektiske udgiftspolitik, regeringen og dens spinke flertal har gennemført i denne samling — og desværre kun det første afdrag.

Det radikale venstre vil ikke kunne medvirke til gennemførelsen af denne lovgivning. Der er det særlige spørgsmål om at afskaffe udligningsafgiften for rutebiler i koncessioneret rutebiltrafik; det ændringsforslag, der er stillet herom, er vi enige i, men i øvrigt kan vi ikke medvirke, men vi har ikke noget ønske om her under anden behandling, at forslagene kommer til afstemning.

Ømann: Jeg føler egentlig trang til at begynde mit indlæg her med en tak til udvalgsformanden. Jeg tror ikke, jeg har oplevet så præcis en ledelse af udvalgsforhandlingerne i den senere tid, som vi her kom ud for, til trods for at der var ualmindelig mange papirer at holde styr på, og at der blev stillet ualmindelig mange spørgsmål — nok lidt flere, end nødvendigt var af hensyn til sagernes opklaring. Her er jeg ganske enig med hr. Orla Møller.

Disse lovforslag hører naturligvis sammen. Lovforslaget om udskrivningsprocentens fastsættelse hører naturligvis også sammen med de lovforslag, vi behandler i dag. Herom har alle partier været enige. Mens formålet ved tidligere lejligheder har været at fastsætte et enkelt tal, den statslige udskrivningsprocent, under hensyn til statens behov og den økonomiske situation, så har opgaven denne gang været mere kompliceret, det gjaldt tilføjelse om at hindre en eksplosion i trækprocenterne, som måtte forventes, og som ville være indtrådt på grund af forøgelsen i de kommunale skatter.

Det er da også blevet klart af de bemærkninger, der er faldet her i dag, at en sådan stigning ville være uantagelig oven i det i forvejen forhøjede skatteniveau. Jeg mener, at dette høje niveau har et selvstændigt ansvar for inflation og omkostningsstigninger og manglende arbejdslyst. Derfor ændredes også forudsætningerne for septembersamlingen. Skulle nedsættelsen i de direkte skatter afbalanceres med besparelser og med afgifter, ja, så måtte disse ting vedtages samlet i september, alene af den grund, at afgiftslove ikke kan stå og blafre — i hvert fald ikke så længe som til den 18. oktober — og også af den simple grund, at det er politisk uantageligt at skille et sammenhørende kompleks ad.

Nu forstår jeg, at oppositionen går meget op i disse formelle procedureforhandlinger og absolut ikke vil anerkende, at der forelå ændrede forudsætninger angående tidspunktet for udskrivningsprocentens endelige fastsættelse — de ændrede forudsætninger, som jeg her har omtalt — og der har da ikke fra SF's side været nogen uvilje imod, at man skiller den endelige fastsættelse af udskrivningsprocenten ud til en afgørelse i oktober måned, men det må dog anstændigvis slås